

Κληρονομείται το προπατορικό αμάρτημα; Γιατί να πληρώνω εγώ τα λάθη των Πρωτοπλάστων;

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Δεν κληρονομείται η ενοχή της προπατορικής αμαρτίας, αλλά οι συνέπειές της. Μ' αυτήν, λόγω της απομάκρυνσης από το Θεό, ξέπεσε ολόκληρη η ανθρώπινη φύση και βρίσκεται στη φθορά και στην τάση προς το κακό. Αυτό μπορούμε να το παραλληλίσουμε με το εξής παράδειγμα: εάν το φυσικό περιβάλλον λόγω της σημερινής άλογης χρήσης του καταστραφεί ανεπιστρεπτί, οι επόμενες γενεές των ανθρώπων, ενώ δε θα έχουν καμία ευθύνη για το κακό που τους βρήκε θα κληρονομήσουν τη φθορά της φύσης.

Παρατηρούμε να κληρονομείται σε μεγάλο βαθμό ο χαρακτήρας των γονέων στα παιδιά και στα εγγόνια τους. Η επιθετικότητα που κληρονομείται π.χ. εκδηλώνεται, πριν ακόμα το μωρό επηρεασθεί από το περιβάλλον του.

Το Μυστήριο της Βαπτίσεως μάς επαναφέρει στο Θεό, καθώς σβήνει τη συνέπεια της πτώσης, την απομάκρυνση από το Θεό. Η τάση προς το κακό, όμως, παραμένει, γι' αυτό η Εκκλησία μας προσφέρει με το επόμενο Μυστήριο, το Χρίσμα, τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, για να παλέψουμε εναντίον του κακού,

εναντίον των παθών μας. Αυτά τα πάθη αναπτύχθηκαν, γιατί φύγαμε από το Θεό. Ο Αδάμ μετά την πτώση απέκτησε την ευθυνοφοβία και το μίσος. Δεν πήρε πάνω του το μέρος που του αναλογούσε για την πτώση και την απέδωσε στην Εύα και στο Θεό, που του έδωσε την Εύα.

Το κακό που υπάρχει στον καθένα μας, υπάρχει ως τάση όχι ως πράξη, υπάρχει «εν δυνάμει», όχι «εν ενεργεία». Η πράξη εξαρτάται από μας. Όταν με την προσευχή και τα Μυστήρια της Εκκλησίας αναζητούμε τη θεία χάρη, νικάμε ευκολότερα το κακό μέσα μας.

Το κακό είναι σαν ένας σπόρος. Αν το ποτίσεις θα γίνει φυτό, αν όχι, δε θα αναπτυχθεί. Όλοι έχουμε το σπόρο του κακού, ακόμα και οι άγιοι. Οι άγιοι δεν πότιζαν το σπόρο, δε δημιουργούσαν ευκαιρίες αμαρτίας με τις σκέψεις, τις επιθυμίες και τα έργα τους.

Ο θάνατος των Πρωτοπλάστων, ως απομάκρυνση από τον αγαθό Θεό, ακολούθησε και στους απογόνους τους. Ο πνευματικός θάνατος, η προς το κακό ροπή της ψυχής και ο σωματικός θάνατος, η φθαρτότητα του σώματος, είναι σύμπτωμα όλης της ανθρωπότητας. Μετά την κοινή Ανάσταση και κρίση θα εξαλειφθούν τελικά η αμαρτία και ο θάνατος. Γράφει ο απόστολος Παύλος (Α΄ Κορ. 15,26): «Έσχατος (τελευταίος) εχθρός καταργείται ο θάνατος».

Από το βιβλίο «Νεανικές Αναζητήσεις - Α΄ Τόμος: Ζητήματα πίστεως» (σελ. 111-112), Αρχ. Μαξίμου Παναγιώτου, Ιερά Μονή Παναγίας Παραμυθίας Ρόδου.

Πηγή: makkavaios.blogspot.gr